

Druhá nedeľa cez rok A

15. január 23

Jn 1 , 29 – 34

Milé sestry a bratia v Kristovi

Ako kresťania si uvedomujeme význam nášho vlastného krstu. Poznáme výraz krst ohňom. Označujeme ním dôležitú skúšku v živote človeka. Ak hovoríme o niekom, kto prešiel krstom ohňom, máme na mysli že v ňom to nové dozrelo, má trvácnosť, silu, ktorá sa osvedčila. Ježiš prijal krst, ktorý Ján udeľoval ako obmytie od predošlých previnení, hriechov. Prijal ho ako znak solidarity s nami a naznačil súvislosť s duchovnou obnovou Krstiteľa a ostatnými prorokmi pred nimi. Evanjelista Krstiteľa hovorí, že Ježiš bol pokrstený Duchom Svätým. To bol dôležitejší krst. Aj my kresťania by sme mali byť pokrstení Duchom Svätým, božím Duchom.

Tak ako božieho Ducha pri Ježišovom krste mnohí nezbadali, hoci počuli hlas z neba, tak ho niekedy nevnímame ani my samotní. Vnímame obmytie krstnou vodou, znak nového života. Alebo krst pokladáme len za formalitu, ktorá sa skončí slávnostným obedom. Náš krst je zahmlený aj tým, že sme ho prijali ako malé deti, takže vlastné prihlásenie sa k božiemu Duchu, k viere prichádza až oveľa neskôr, s odstupom.

Za čias Ježiša boli rozdielne očakávania na obnovu náboženského života. Mnohí boli zameraní skôr na individuálnu duchovnú obnovu človeka - cítili, že je potrebné obnoviť individuálnu morálku každého človeka. Iní boli zameraní viac spoločensky, mohli by sme povedať politicky – čakali skôr spoločenskú obnovu života.

Aj dnes sú očakávania na obnovu života veľké. Potrebovali by sme obnoviť svoje životy zvnútra - tak, aby sme boli schopnejší lepšie pôsobiť aj na svoje okolie, na svet, v ktorom žijeme. Aby sme vedeli posúvať ďalej tak seba ako aj spoločnosť - dopredu, veď dnes okolo nás prevláda sklamanie, ktoré je ale obrazom nás všetkých. Všetci cítime potrebu zdravšieho sveta, zdravšieho života. Života, v ktorom by sme spoločne brali viac ohľad na prírodu, na zem, ktorá nás živí. A všetci si prajeme, aby sa do nášho života vrátil pokoj, aby prestali na bojiskách zbytočne zomierať ľudia. Je otázkou či sa naučíme – tak ako k tomu v SZ vyzýval Izaiáš – byť svetlom pre tento svet: aj pre ostatné národy, kedy sa naučíme prinášať spásu aj tým druhým, alebo budeme myslieť len sami na seba, na svoj vlastný prospech? Pomôže nám v tom viera, ktorú nám otvára Kristus?

Ak svoj krst, svoje prihlásenie sa ku Kristovi zoberieme vážne, kresťanstvo má dnes aj v budúcnosti svoju šancu. Veď Kristus nepôsobí ani zúženo individuálne, ani nie je nejakým povrchným spoločenským reformátorom. On chce krstiť ohňom božieho ducha nás samotných. Chce aby sme sa my samotní zmenili v jadre svojej bytosti. Ak sa nám to podarí, ak prijmeme Ježiša Krista do svojich životov, tak potom sa obnoví aj naša duša, bude nositeľkou zdravšieho sveta. (Aj toho fyzického, lebo naozaj telo a duša sú navzájom spojené.) Ak Krista prijmeme do jadra svojej bytosti, on samotný z vnútra obnoví aj našu morálku.

Ozdravná sila Krista sa – ak ho skutočne prijmeme – ak sa necháme pokrstiť božím Duchom, sa určite nezastaví ani v nás samotných, ale postupne bude pretvárať aj naše sociálne spoločenské vzťahy, svet, prírodu, v ktorom žijeme a nakoniec nás aj obdaruje nádejou aj poza hranicu nášho života.

Len nesmieme byť príliš netrpezliví, a spočiatku sa musíme uspokojiť aj s malými krokmi. Ony nás postupne privedú vždy ďalej. Preto dnes prosme za to, aby sme sa aj my nechali v jadre svojej bytosti pokrstiť božím Duchom, aby sme mohli kráčať životom inšpirovaní Kristom.

Viliam Arbet